

И двамата спорѣдъ обичайтъ, се поклониха на стариятъ Стефанъ и цѣлуваха skutътъ на дрѣхитѣ му. Той пристисна главата и на единиятъ и на другиятъ къмъ гърдитѣ си, послѣ взема за стволътъ пушката на въиводата и като я въртѣше рече:

— Славна играчка! — Като видѣ, че тя се пълни изотзадъ, продума: — хитра, нова работа! Послѣ като се наведе къмъ ухото на въиводата, пришепна му тъй, щото Кушчията да го не чуе: „Комитетъ!“

Въиводата кимна съ главата си, а стариятъ Стефанъ замахна съ ржката си на кучетата, и тѣ двѣтъ отидоха между скалитѣ въ разни посоки.

— Сега да поспднемъ — да похапнемъ каквото Господъ далъ. Вий сте мои дѣтца и мои чираци. Старецътъ развърза торбата и извади отъ нея хлѣбъ, сирѣне, печена кокошка, соль, пиперъ и бѣклички съ вино и ракия. Ядаха, пиха и приказваха за всичко и за миналитѣ врѣмена, Старецътъ нито одного отъ тѣхъ не попита за това, какво той прави и какво иска да прави; самъ челоуѣкъ скритенъ, той уважаваше чуждитѣ тайни. Той даже не ги допусна да говорятъ по-между си за това, което ги занимаваше сега.

Това происхождаше въ онова врѣме когато почти петъ-миллионниятъ Български народъ захваша да се събужда отъ вдървяване и безсилие, и то по-скоро по поводъ обнародванieto на танзимата и честитѣ постановления на Всичката Порта за равенството въ политическо отношение и прѣдъ законътъ на Християнитѣ съ Мюсюлманитѣ, за уважението на собствеността и личността, за правата и уставитѣ, нежели по примѣрътъ на почти независимитѣ Сърби и Румъни и по поводъ на войната въ 1854 година. Захванаха да се събуждатъ Българитѣ; намѣриха се агитатори; въ страната и вънъ отъ нейнитѣ предѣли се образуваха революционни Комитети.

Единъ комитетъ се намираше въ Букурещъ. На чело на този комитетъ стояха българскитѣ бѣжанци и емигранти отъ разни врѣмена, старитѣ съврѣменници на